

Η ΟΠΤΙΚΗ ΤΟΥ ΔΙΚΗΓΟΡΙΚΟΥ ΣΥΛΛΟΓΟΥ ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗΣ ΓΙΑ ΤΗΝ ΤΡΟΠΟΠΟΙΗΣΗ ΤΟΥ ΚΩΔΙΚΑ ΠΟΛΙΤΙΚΗΣ ΔΙΚΟΝΟΜΙΑΣ

---- 1^ο ----

Για να υπάρχει αξιοπιστία της διαδικασίας επιβάλλεται η Τήρηση Πρακτικών με Φωνοληψία σε όλες τις Πολιτικές Δίκες.

Είναι γεγονός ότι τα πρακτικά που συντάσσουν οι δικαστικοί γραμματείς δεν διακρίνονται για την ακρίβειά τους και συχνά οι παραλείψεις τους στοιχίζουν στο διάδικο που έχει δίκιο. Είναι απαράδεκτο το 2009 να μην έχουμε αξιόπιστα πρακτικά. Με την αύξηση δε της υλικής αρμοδιότητας των Μονομελών Πρωτοδικείων στα 200.000 Ευρώ η τήρηση των πρακτικών με φωνοληψία καθίσταται απολύτως επιτακτική. Ο θεσμός πρέπει να επεκταθεί οπωσδήποτε **ακόμα και στ' ασφαλιστικά μέτρα με τα οποία ανοίγουν οι περισσότερες από τις σοβαρές αντιδικίες.** Εκεί οι διάδικοι αποκαλύπτουν συνήθως τον αποδεικτικό εξοπλισμό τους και εξετάζουν τους κύριους μάρτυρές τους. Λόγω όμως του ότι δεν τηρούνται πρακτικά, παρατηρείται το φαινόμενο οι ίδιοι μάρτυρες όταν εξετάζονται στην κύρια δίκη, ήδη πληροφορημένοι από την άμυνα του αντιδίκου του διαδίκου που τους κλήτευσε, να «βελτιώνουν» την κατάθεσή τους, αποφεύγοντας τις αντιφάσεις που υπέπεσαν (και την αμηχανία στην οποία περιήλθαν) κατά την εξέτασή τους στο ακροατήριο των ασφ. μέτρων και να έχουν εύηχες απαντήσεις για

όλα τα δύσκολα ζητήματα. Έτσι όμως χάνεται η ευκαιρία να διευκρινιστούν μία και καλή με την αρχική κατάθεσή τους τα πράγματα και καθίσταται δυσχερέστερη η διάγνωση της αλήθειας από το Δικαστήριο της κύριας δίκης. **Παραλλήλως δε ο διάδικος που έχει δίκιο χάνει εντελώς αδικαιολόγητα πολύτιμο αποδεικτικό υλικό.**

Το κόστος απομαγνητοφώνησης θα πρέπει να επιβάλλεται στους διαδίκους με την πληρωμή σχετικού παραβόλου της τάξης των 10 Ευρώ για κάθε μάρτυρα, που θ' αναλογεί σε συγκεκριμένο αριθμό απομαγνητοφωνημένων σελίδων, το οποίο θα προστίθεται τελικά στην δικαστική δαπάνη σε βάρος του ηττηθέντος διαδίκου.

---- 2^{ον} ----

Επιβάλλεται η βελτίωση της Αιτιολόγησης των Πολιτικών Αποφάσεων κι αυτό θα επιτευχθεί με τη Διεύρυνση του Αναιρετικού Ελέγχου

A) Η αιτιολογία περιλαμβάνει όχι μόνον τα περιστατικά που δέχθηκε ως αληθή ο Δικαστής, αλλά και τον ειδικό λόγο που αυτός πείσθηκε για την αλήθειά τους.

Η δικαστική απόφαση ως προϊόν συλλογικής εργασίας, για να είναι κοινωνικά αποδεκτή ως πραγματικός θεσμός επίλυσης των σοβαρών προβλημάτων των πολιτών, πρέπει να πληροί την ελάχιστη προϋπόθεση του να αντιλαμβάνεται ο διάδικος γιατί έχασε ή κέρδισε την πολιτική δίκη. Αυτό θα συμβεί μόνον με την υποχώρηση των υπερτροφικών νομικών σκεπτικών και την τοποθέτηση στο επίκεντρο των συλλογισμών για την διαχείριση των αποδεικτικών μέσων και των πραγματικών περιστατικών που αποδείχθηκαν. Ο Δικαστής πρέπει να είναι υποχρεωμένος να δηλώνει στην απόφασή του εκτός από τα γεγονότα που δέχθηκε **και από ποια ειδικά πορίσματα συγκεκριμένων αποδεικτικών μέσων πείστηκε και γιατί**, στην βάση πάντα των κανόνων της κοινής πείρας και της λογικής (αρ. 336 & 4 Κ.Πολ.Δ.). Κι αυτό γιατί η επαγγελματική και ηθική αποστολή του Δικαστή δεν είναι μόνον να ψάξει και να βρεί την αλήθεια, **αλλά και να πείσει για την ορθότητα της απόφασής του** (δηλαδή για το αν έκανε καλά την δουλειά του

) ώστε να δικαιολογήσει την εμπιστοσύνη της πολιτείας που του ανέθεσε το νευραλγικής σημασίας για την κοινωνία έργο του κρίνοντας. Δεν νοείται απονομή δίκιου (για ν' αφήσουμε για λίγο το « δίκαιο») με μόνη την αναφορά από τον Δικαστή αυτού που δέχθηκε ως αληθές, χωρίς ν' αναφέρει ποιο αποδεικτικό μέσο ήταν αυτό που τον έπεισε για την αλήθεια και γιατί. Στις καλές αποφάσεις πάντοτε υπάρχει αυτό το στοιχείο που περικλείει και το νόημα της διάταξης του αρ. 340 Κ.Πολ.Δ. η οποία επιβάλλει ρητά **ότι στην απόφαση πρέπει ν' αναφέρονται οι λόγοι που οδήγησαν το δικαστή στο να σχηματίσει την πεποίθησή του .**

Η συνήθης αναφορά που συναντούμε στις αποφάσεις ότι « ...απ' όλα τ' αποδεικτικά μέσα, τους μάρτυρες τα έγγραφα τα δικαστικά τεκμήρια και τις ένορκες βεβαιώσεις που τέθηκαν υπ' όψιν του Δικαστηρίου τούτου, χωρίς να παραλείπεται κανένα, αποδείχθηκε ότι ...» μετά την οποία ακολουθεί έκθεση των πραγματικών περιστατικών που δέχθηκε το δικαστήριο, τα οποία υπαγόμενα σε συγκεκριμένους κανόνες δικαίου «αιτιολογούν» την εφαρμογή τους, δεν αρκεί για να υπάρξει η «ειδική και εμπειριστατωμένη» αιτιολόγηση που επιτάσσει το αρ. 93 & 3 εδ. 1 του Συντάγματος το οποίο εκφράζει την κοινή λογική του μέσου πολίτη ο οποίος θέλει (και επιβάλλεται) να ξέρει καλά γιατί κέρδισε ή έχασε την δίκη, κυρίως βέβαια στην δεύτερη περίπτωση. Για ν' ακριβολογούμε η μ' αυτόν τον τρόπο αιτιολόγηση δεν είναι ούτε ειδική ούτε εμπειριστατωμένη αλλά «χοντρική» και «στο περίπου» και είναι πασιφανές ότι από μόνη την παραπάνω δήλωση του Δικαστή στην απόφαση, αν παραλείπεται η αναφορά του τι τον έπεισε και γιατί, δεν υπάρχει κανένα εχέγγυο ότι πράγματι αυτός μελέτησε κι έλαβε υπ' όψιν του όλα τ' αποδεικτικά μέσα που οι διάδικοι νομίμως επικαλέστηκαν και προσκόμισαν. **Η επιλογή δε της αόριστης γενίκευσης αδικεί αδικαιολόγητα το Δικαστή που έκανε καλά τη δουλειά του.**

B) Το πρόβλημα της αιτιολογίας λύνεται με την συμπλήρωση της παρ. 19 του αρ. 559 Κ.Πολ.Δ.

Παρ' όλα αυτά ο Άρειος Πάγος δέχεται σταθερά ότι δεν ελέγχονται αναιρετικά οι παραπάνω ελλείψεις ούτε στην βάση της παρ. 19 του αρ. 559 Κ.Πολ.Δ. που ρυθμίζει το θέμα της ουσιαστικής αιτιολογίας, ούτε στη βάση του τρίτου

εδαφίου της παρ. 11 του ίδιου άρθρου το οποίο επιτάσσει την αναίρεση της απόφασης αν το δικαστήριο δεν έλαβε υπ' όψιν του όλα τα αποδεικτικά μέσα που οι διάδικοι επικαλέσθηκαν και προσκόμισαν. [Είναι πάγια η νομολογία ότι η παραπάνω γενική αναφορά του Δικαστηρίου της ουσίας ότι έλαβε υπ' όψιν του όλα τα αποδεικτικά μέσα, αρκεί για την αποφυγή του αναιρετικού ελέγχου]. Για το λόγο αυτόν πρέπει το ζήτημα αυτό να επιλυθεί νομοθετικά με την συμπλήρωση στην παράγραφο 19 του άρ. 559 διατύπωσης που καλύπτει την έλλειψη, η οποία προτείνουμε να είναι η εξής: «Ανεπάρκεια των αιτιολογιών υπάρχει και στην περίπτωση που δεν αναφέρεται στην απόφαση ποια ειδικά πορίσματα συγκεκριμένων αποδεικτικών μέσων ή κανόνων της κοινής πείρας και της λογικής, οδήγησαν το Δικαστήριο στην δημιουργία της δικανικής πεποίθησής του και γιατί.» .

Με την αλλαγή αυτή που, **εξηγούμεστε, αφορά μόνον τα ζητήματα που ασκούν «ουσιώδη επιρροή στην έκβαση της δίκης»** και που είναι κυρίως αλλαγή νοοτροπίας, θα υπάρξει σοβαρή βελτίωση στην αιτιολόγηση των αποφάσεων, οι οποίες αναγκαστικά θα είναι περισσότερο καλλιεργημένες από λογική άποψη και απαλλαγμένες από πρόχειρες (αβασάνιστες) εκτιμήσεις και θα καθίστανται πραγματικά υπόλογες στην κοινωνία για την δικαιοδοτική κρίση του δικαστή. Το αποτέλεσμα θα είναι η επαύξηση της αξιοπιστίας τους.

---3^{ον} ---

**Επιβάλλεται η Διευθέτηση, με την Εισαγωγή δυο απλών Αρχών,
του προβλήματος της απόρριψης εισαγωγικών δικογράφων για λόγους
αοριστίας που απασχολεί ιδιαίτερα
τα Ελληνικά Δικαστήρια, μολονότι δεν συναντάται σε
καμία άλλη Ευρωπαϊκή Έννομη Τάξη.**

1η ΑΡΧΗ

Την αόριστη αγωγή την δικάζει ο ίδιος Δικαστής μετά την συμπλήρωσή της.

Από το αρ. 270 Κ.Πολ.Δ. προκύπτει η υποχρέωση του Δικαστή **να έχει μελετήσει την δικογραφία** πριν την συζήτηση και από το αρ. 236 Κ.Πολ.Δ. η υποχρέωση του ίδιου **να φροντίζει στο ακροατήριο για την διασάφηση των ισχυρισμών των διαδίκων**. Στα πλαίσια της λογικής των κανόνων αυτών, επί διαπιστούμενης αοριστίας της αγωγής ή ανάγκης διασαφήσεώς της, η δικονομική εμπλοκή που δημιουργείται πρέπει να επιλύεται με τον ακόλουθο τρόπο: Ο Δικαστής (και στα πολυμελή ο Εισηγητής) κατά την έναρξη της συζήτησης πρέπει να έχει την υποχρέωση να προσδιορίσει επακριβώς με δήλωσή του που καταχωρείται στα πρακτικά σε τι συνίσταται η αοριστία, καθώς και τα ζητήματα για τα οποία υπάρχει ανάγκη διασαφήσεως, και αφού ρωτήσει τον εναγόμενο αν έχει να συμπληρώσει κάτι για τα θέματα αυτά : α) να ζητήσει από τον ενάγοντα να προβεί σε προφορική συμπλήρωση – διασάφηση που καταχωρείται στα πρακτικά και να συνεχίσει τη συζήτηση της υπόθεσης εφόσον ο εναγόμενος δεν έχει αντίρρηση και β) στην περίπτωση που ο εναγόμενος προβάλλει αντίρρηση που κρίνεται δικαιολογημένη ο Δικαστής διακόπτει την συζήτηση χωρίς να ορίσει συγκεκριμένη ημέρα νέας δικάσιμου. Στην περίπτωση αυτή ο ενάγων είναι υποχρεωμένος να καταθέσει στο δικαστήριο δικόγραφο συμπλήρωσης της αγωγής εντός έξι ημερών ημερών.

Η μετά την διακοπή συζήτηση διεξάγεται πάντοτε ενώπιον του ίδιου Δικαστή και στα πολυμελή από σύνθεση στην οποία μετέχει ο ίδιος Δικαστής που ορίσθηκε αρχικά εισηγητής (ο οποίος διατηρεί την ιδιότητά του αυτήν), σε ημέρα και ώρα που συμφωνείται μεταξύ του Δικαστή και των δικαστικών πληρεξουσίων των διαδίκων, εντός του επομένου διμήνου. [Ανάλογα η διάταξη του αρ. 254 & 3 Κ.Πολ.Δ.]. Αν δεν κατατεθεί δικόγραφο

συμπλήρωσης για οποιοδήποτε λόγο η αγωγή απορρίπτεται ως απαράδεκτη και επιβάλλεται σε βάρος του ενάγοντα σημαντική δικαστική δαπάνη καταβλητέα αμέσως. Στην περίπτωση δε που κατατεθεί δικόγραφο αλλά σ' αυτό προβάλλονται μόνον αντιρρήσεις για την γνώμη της αοριστίας η αγωγή απορρίπτεται ως απαράδεκτη μόνον αν το Δικαστήριο, αφού εξετάσει τις αντιρρήσεις, εμείνει στην αρχική του γνώμη. Επιτρέπεται ο ενάγων να επανέλθει με νέα αγωγή μόνον αν έχει καταβάλλει προηγουμένως την δικαστική δαπάνη. Αν για οποιοδήποτε λόγο ο Δικαστής διαπιστώσει την αοριστία ή ανάγκη διασαφήσεων μετά την 1^η συζήτηση της αγωγής, εκδίδει σημείωμα στο οποίο προσδιορίζει επακριβώς σε τι συνίσταται η αοριστία καθώς και τα ζητήματα για τα οποία υπάρχει ανάγκη διασαφήσεων. Τα σημείωμα αυτό παραδίδεται αμελλητί και επί αποδείξει, από τον γραμματέα στους δικαστικούς πληρεξουσίους των διαδίκων και για την συμπλήρωση της αγωγής ακολουθείται η ίδια παραπάνω διαδικασία. Η αοριστία του δικογράφου κρίνεται αμετάκλητα από το πρωτοβάθμιο Δικαστήριο και δεν επιτρέπεται έφεση και αναίρεση με λόγο την αοριστία της αγωγής.

2^η ΑΡΧΗ

Οι αόριστοι λόγοι αναίρεσης συμπληρώνονται από τον αναιρεσείοντα, με πρωτοβουλία του εισηγητή Αρεοπαγίτη.

Η κήρυξη των λόγων αναίρεσης ως απαράδεκτων λόγω αοριστίας τους, αποτελεί συνηθέστατη δικαιολογία απόρριψης στις αποφάσεις του Αρείου Πάγου. Το Δικαστήριο της ΕΣΔΑ έχει επανειλημμένα καταδικάσει την χώρα μας τα τελευταία χρόνια για την τακτική αυτή του ακυρωτικού και στις σχετικές αποφάσεις του διατυπώνει τον βασικό (και αυτονόητο) κανόνα ότι οι δικονομικές διατάξεις πρέπει να υπηρετούν την ουσία και όχι να παρεμποδίζουν την παροχή έννομης προστασίας. Το θέμα επιλύεται εύκολα με την θεσμοθέτηση διάταξης στο αρ. 571 Κ.Πολ.Δ. με βάση την οποία, επί διαπιστούμενης αοριστίας λόγου αναίρεσης, ο εισηγητής της υπόθεσης Αρεοπαγίτης έχει την υποχρέωση να ενημερώνει τον αναιρεσείοντα, το αργότερο μέχρι την συζήτηση με απλό σημείωμά του, για τις ελλείψεις της αιτήσεώς του και να τον καλεί να προβεί στις αναγκαίες συμπληρώσεις και διασαφήσεις με πρόσθετο δικόγραφο του που θα κατατίθεται στη γραμματεία του Αρείου Πάγου και θα επιδίδεται υποχρεωτικά στον αντίδικο εντός ενός

μηνός, στο οποίο θα συνάπτεται υποχρεωτικά και αντίγραφο του σημειώματος του εισηγητή. Στην περίπτωση αυτή αναβάλλεται υποχρεωτικά η συζήτηση της υπόθεσης. **Στην περίπτωση όμως αιτήσεων αναίρεσης που περιλαμβάνουν λόγους αναίρεσης προδήλως αβάσιμους, οι οποίοι κατατείνουν προφανώς στην παρέλκυση της δίκης, ο εισηγητής διατηρεί το δικαίωμά του να εισηγηθεί την απόρριψη τους λόγω απαραδέκτου .**

---- 4^ο ----

Οι Αναβολές όχι στην Έδρα αλλά από Δικαστή Υπηρεσίας το αργότερο τέσσερις (4) ημέρες πριν την Δικάσιμο

Η αλλαγή αυτή επιβάλλεται για την θεμελίωση της απαίτησης για προηγούμενη ενδελεχή μελέτη της δικογραφίας εκ μέρους του Δικαστή και για ν' αποφεύγεται η ταλαιπωρία των Δικηγόρων των διαδίκων και των μαρτύρων τους .

Στην κατεύθυνση αυτή επιβάλλεται να γίνει δεκτή η αρχή ότι η μία και μόνη αναβολή δίδεται εκτός αν συντρέχει σοβαρός λόγος να εκδικαστεί η υπόθεση κατά τον αρχικό προσδιορισμό της (πράγμα που αποτελεί εναρμόνιση με την πραγματικότητα) και να θεσμοθετηθούν οι εξής δυνατότητες των διαδίκων :
α) ν' αναβάλλουν την υπόθεση, μία φορά, χωρίς απασχόληση του Δικαστή με κοινό αίτημά τους που θ' απευθύνουν στην γραμματεία, οποτεδήποτε πρίν τη δικάσιμο και β) να ματαιώσουν την εκδίκαση της υπόθεσης με τον ίδιο τρόπο. **Έτσι θα βγαίνουν έγκαιρα από το πινάκιο οι υποθέσεις που πρόκειται ν' αναβληθούν ή να ματαιωθούν και θα μπορούν να μπαίνουν άλλες στη θέση τους.**

Επίσης το αίτημα αναβολής πρέπει να εισάγεται σε Δικαστή υπηρεσίας και όχι στην έδρα, τέσσερις (4) ημερολογιακές ημέρες πριν από τη συζήτηση. Ως Δικαστές υπηρεσίας ορίζονται όλοι οι Δικαστές που δικάζουν την ημέρα που εισάγεται το αίτημα αναβολής στους οποίους μοιράζονται τα εκθέματα των υποθέσεων που πρόκειται να συζητηθούν μετά από τέσσερις ημέρες. Για να επιτευχθεί αυτό μαζί με τον προσδιορισμό της δικασίμου προσδιορίζεται από τη γραμματεία και η ημέρα υποβολής του αιτήματος αναβολής, καθώς και το ακροατήριο στο οποίο θα εισαχθεί το αίτημα. Η υποβολή του αιτήματος αναβολής θα επιτρέπεται κατά τη δικάσιμο μόνον αν προέκυψε μεταγενέστερος (της προσδιορισθείσας ημέρας για την υποβολή του αιτήματος αναβολής) λόγος ανώτερης βίας που επιβάλλει την αναβολή, η ύπαρξη του οποίου θα ελέγχεται αυστηρά.

---- 5^{ον} ----

Επιβάλλεται η δημιουργία επιτέλους Περιβάλλοντος Ασφαλείας Δικαίου

---- α) Με την υποχρεωτική αναφορά του Αρείου Πάγου στις αποφάσεις που αλλάζει την νομολογία του, ειδικού κεφαλαίου όπου θα διαλαμβάνονται τα σημεία στα οποία ήταν **πλημμελής ή ξεπερασμένη η παλαιότερη άποψή του, καθώς και αυτών στα οποία υπερτερεί η νέα**, ως ορθολογικότερη (και παρεπομένως δικαιότερη) ώστε να δικαιολογείται στη συνείδηση των πολιτών η αλλαγή.

---- β) Με την **κατάργηση των πολλών ειδικών διαδικασιών και την θέσπιση μία και μόνης με ενιαίους κανόνες απόδειξης και προθεσμιών κλήτευσης και ενδίκων μέσων**. Επίσης με την κατάργηση του θεσμού της «παραχρήμα» απόδειξης της εξόφλησης της απαίτησης στις δίκες περί την εκτέλεση, **εάν ο εκτελεστός τίτλος δεν είναι δικαστική απόφαση**.

---- γ) Με την **απάλειψη του διαφορετικού υπολογισμού των δικονομικών προθεσμιών** και την επιβολή της επιμέτρησής τους σε απλές ημέρες και όχι σε εργάσιμες.

---- δ) Με την υποχρεωτική αναγραφή σε όλες τις αποφάσεις **της προθεσμίας ασκήσεως του ενδίκου μέσου**, ώστε να έχει γνώση της προθεσμίας ο διάδικος και παρεπομένως και την ευθύνη για την τήρησή της.

---- ε) Με την δυνατότητα **κατάθεσης στην έδρα** του πινακίου αναβολής, ώστε να πάψει το απαράδεκτο και παράλογο φαινόμενο, να πληρώνει την παράλειψή έγκαιρης καταθέσεώς του (με την υποχρεωτική ματαίωση της δίκης) ο Δικηγόρος που δεν ζήτησε την αναβολή.

---- στ) Με την υποχρεωτική κήρυξης ως προσωρινά εκτελεστής της απόφασης του πρωτοβαθμίου που αφορά την ρύθμιση της επικοινωνίας γονέων και τέκνων.

Για το ζήτημα της προτεινόμενης επαναφοράς του τεκμηρίου ομολογίας ή θέση μας είναι όχι .

Δίκη σημαίνει στάθμιση από τον Δικαστή των ισχυρισμών του ενάγοντα και κρίση της αλήθειας ή αναλήθειάς τους. Οι αρχές αυτές πρέπει να ισχύουν και στην περίπτωση της ερημοδικίας του εναγόμενου, διότι είναι απαράδεκτο να βάζουμε το Δικαστή να υπογράψει ως απόφασή του τους ισχυρισμούς του ενάγοντα ακόμα και όταν είναι προφανώς αντίθετοι με τα διδάγματα της κοινής πείρας και της λογικής ή περιλαμβάνουν τερατολογίες.

Άλλωστε η ερημοδικία οφείλεται, τις περισσότερες ίσως φορές, σε άλλους λόγους πλην της παραδοχής του δίκιου του ενάγοντα εκ μέρους του εναγόμενου. Τέτοιοι λόγοι στην πράξη είναι παραδείγματος χάριν :

α) το ότι δεν έφτασε το δικόγραφο της αγωγής πραγματικά στα χέρια του (στις περιπτώσεις που αυτό δεν παραδόθηκε στον ίδιο προσωπικά, όπως επί θυροκολλησεως ή παραδόσεως του σε σύνοικο ή υπάλληλο), β) το ότι ο εναγόμενος κλητεύθηκε ως αγνώστου διαμονής και δεν έλαβε γνώση της κλήτευσης, γ) η απώλεια της προθεσμίας καταθέσεως προτάσεων χωρίς ευθύνη του διαδίκου, δ) η εσφαλμένη απόρριψη του στηριζόμενου σε πραγματικό λόγο αιτήματος αναβολής του εναγόμενου και ε) η οικονομική αδυναμία του εναγόμενου να πληρώσει δικηγόρο για να τον εκπροσωπήσει στην δίκη. Στις περιπτώσεις αυτές **είναι προφανές πως ο εναγόμενος που δικάστηκε ερήμην χρήζει δικαστικής προστασίας**, δια του ελέγχου της αλήθειας των ισχυρισμών του ενάγοντα εκ μέρους του Δικαστή.

Το σύστημα του τεκμηρίου ομολογίας μολονότι δοκιμάστηκε στο παρελθόν και αντικαταστάθηκε με το ισχύον σύστημα, επανέρχεται τώρα με το ίδιο επιχείρημα, ότι συμβάλλει στην ταχύτητα της έκδοσης της απόφασης. Η αλήθεια όμως είναι ότι το παραγόμενο με την χρήση του προϊόν δεν αποτελεί

δικαστική απόφαση, αλλά διοικητική διεκπεραίωση και το μόνο αποτέλεσμα που θα έχει θα είναι η μείωση της αξιοπιστίας και του κύρους των δικαστικών αποφάσεων. Αυτό είναι προφανές ότι πλήττεται όταν υιοθετούνται θεσμοί που δεν εκφράζουν την πραγματικότητα και επί ερμηδικίας του εναγόμενου **η πραγματικότητα είναι ότι αυτός δεν έχει ομολογήσει απολύτως τίποτα.**

Η βελτίωση που μπορεί να γίνει στο δίκαιο της ερμηδικίας είναι η υιοθέτηση της θέσης ότι επί ερμηδικίας του ενάγοντα στην 1^η συζήτηση, η αγωγή απορρίπτεται ως ανυποστήρικτη. Και τούτο διότι δεν είναι λογικό το Δικαστήριο ν' ασχολείται με την αγωγή που εγκατέλειψε ο ενάγων. [Βέβαια αν ο ενάγων ερμηδικήσει σε άλλη συζήτηση της υπόθεσης δικάζεται «ωσεί παρών»]. Αυτό θα επιτευχθεί με την τροποποίηση της διάταξης του αρ. 271 Κ.Πολ.Δ. και την κατάργηση του δικαιώματος του απολειπόμενου ενάγοντα ν' ασκήσει ανακοπή ερμηδικίας .

----7^{ov} ----

Το δίκαιο της εκτέλεσης εκπληρώνει την αποστολή του μόνον όταν υπάρχει ουσιαστική δημοσιότητα του πλειστηριασμού και τέτοια σήμερα δεν υπάρχει.

Το μεγαλύτερο πρόβλημα που αντιμετωπίζει κάποιος που θέλει ν' αποκτήσει ακίνητο από πλειστηριασμό είναι να διαπιστώσει ποιά ακίνητα εκτίθενται, πότε και πού. Κι αυτό γιατί το ισχύον σύστημα δημοσιεύσεων αποκλείει την εύκολη

πρόσβαση στις απαραίτητες αυτές πληροφορίες, αφού στην πράξη οι δημοσιεύσεις γίνονται σε εφημερίδες ελάχιστης κυκλοφορίας. Το αποτέλεσμα είναι: α) τις πληροφορίες να τις έχουν μόνον τα άτομα που ασχολούνται επαγγελματικά με τους πλειστηριασμούς και γι' αυτό τον λόγο ο ανταγωνισμός σ' αυτούς να είναι συνήθως ελάχιστος και β) να δίνεται έτσι η ευκαιρία στους ανθρώπους αυτούς να ελέγχουν την εξέλιξη των πλειστηριασμών με αθέμιτους και γνωστούς σε όλους τρόπους.

Είναι εντελώς απαραίτητο λοιπόν να συγκροτηθεί δημόσια ιστοσελίδα (παράρτημα ίσως του ΦΕΚ ή του Δελτίου Δικαστικών Δημοσιεύσεων) στην οποία θα δημοσιεύονται υποχρεωτικά όλοι οι πλειστηριασμοί που πρόκειται να διενεργηθούν σε όλη την χώρα, ώστε να πληροφορείται εύκολα και γρήγορα το κοινό τι εκτίθεται και να μην εκποιούνται τα ακίνητα των οφειλετών «νύχτα» και παρεπομένως «κοφοχρονιά» . Έτσι θα δημιουργηθούν οι προϋποθέσεις για την μεγαλύτερη δυνατή επίδειξη ενδιαφέροντος και ο θεσμός της εκτέλεσης θα έχει την καλύτερη δυνατή κατάληξη με την διενέργεια πραγματικής πλειοδοτικής διαδικασίας. **Η πρόταση για την τροποποίηση των διατάξεων της εκτέλεσης είναι στην σωστή κατεύθυνση, αλλά η εξασφάλιση της πραγματικής δημοσιότητας των πλειστηριασμών είναι αυτή που θα κάνει την ποιοτική διαφορά σε σχέση με το παρελθόν .**

---- 8^{ov} ----

Για το ζήτημα των ενόρκων βεβαιώσεων που αναγορεύονται σε «επώνυμο» αποδεικτικό μέσο, η θέση μας είναι ότι για να έχει κάποια πρακτική αξία η μεταβολή αυτή, θα πρέπει να θεσμοθετηθεί η υποχρέωση αυτού που καταθέτει ν' απαντά σ' έγγραφες ερωτήσεις.

Οι ένορκες βεβαιώσεις δεν μπορούν ν' αντικαταστήσουν την εξέταση του μάρτυρα στο ακροατήριο γι' αυτό κι επιβάλλεται η θεσμοθέτηση της διακριτικής δυνατότητας κάθε διαδίκου να εξετάζει στο ακροατήριο και

δεύτερο μάρτυρα. Από μόνη της δε η προτεινόμενη αλλαγή στο καθεστώς των ενόρκων βεβαιώσεων και η προσθήκη της υποχρέωσης αυτού που καταθέτει ν' αναφέρει την πηγή γνώσης του δεν θα βελτιώσουν ουσιαστικά το δίκαιο της απόδειξης. Για να λέμε δε τα πράγματα με τ' όνομά τους, είναι λίγα τα εχέγγυα αξιοπιστίας που έχουν καταθέσεις που γράφονται στα δικηγορικά γραφεία από τους Δικηγόρους που υποκύπτουμε συνήθως στον πειρασμό της «στρογγυλοποίησης» των περιστατικών υπέρ της εκδοχής που εξυπηρετεί των εντολέα μας. Γι' αυτόν τον αυτονόητο λόγο, δικαίως τα Δικαστήρια τις βλέπουν με καχυποψία. **Μόνον αν υποχρεούται αυτός που καταθέτει ν' απαντήσει σε ερωτήσεις του αντιδίκου αυτού που τον κλήτευσε, δημιουργείται η προϋπόθεση που αναβαθμίζει την ένορκη βεβαίωση σε πράγματι χρήσιμο μέσο για την απόδειξη..**

Αυτό μπορεί να γίνει χωρίς απασχόληση Δικαστή με την εισαγωγή διάταξης που θα υποχρεώνει αυτόν που έδωσε την ένορκη βεβαίωση να εμφανιστεί, εντός προθεσμίας από τη δόση της, σε συμβολαιογράφο ή σε δικαστικό γραμματέα, η σε Δικηγόρο, που θα ορίζεται από κατάλογο που θα συντάσσει ο δικηγορικός σύλλογος και ν' απαντήσει σε έγγραφες ερωτήσεις που τους έχει παραδώσει ο Δικηγόρος του αντιδίκου. Στο γραφείο που θα γίνεται η διαδικασία θα παρίσταται μόνον ο ερωτών και ο εξεταζόμενος και αυτή θα μαγνητοσκοπείται ή απλώς θα ηχογραφείται με σύγχρονο μηχανικό μέσο. Προ της ενάρξεως της διαδικασίας θα παραδίδεται στον μάρτυρα έγγραφο στο οποίο θ' αναφέρεται ρητά σε ποιες ερωτήσεις δικαιούται ν' αρνηθεί την απάντηση. Η απομαγνητοφώνηση θα γίνεται με δαπάνη του επισπεύδοντος την εξέταση διαδίκου ο οποίος θα πληρώνει ειδικό τέλος της τάξεως των 10 Ευρώ, για την κάλυψη των εξόδων απομαγνητοφώνησης, καθώς και την αμοιβή στον συμβολαιογράφο ή το δικηγόρο για την απασχόλησή του, όταν επιλέγονται αυτοί να διενεργήσουν την εξέταση. Το κείμενο της απομαγνητοφώνησης θα υπογράφεται από τον συμβολαιογράφο ή τον δικαστικό γραμματέα ή το δικηγόρο και μαζί με τις ερωτήσεις και το κείμενο της ένορκης βεβαίωσης θα συγκροτούν το αποδεικτικό μέσο. Το συνολικό κόστος της διαδικασίας θα υπολογίζεται στα δικαστικά έξοδα σε βάρος του ηττώμενου διαδίκου. **Χωρίς την εισαγωγή του θεσμού αυτού οι ένορκες**

βεβαιώσεις παρά την εισαχθησόμενη «επωνυμία» τους θα παραμείνουν ανυπόληπτο αποδεικτικό μέσο και ας μη τρέφουμε αυταπάτες.

---- 9^ο ----

Η εξέταση των μαρτύρων μόνον από τον εισηγητή Δικαστή στο Πολυμελές, αφαιρεί τον έλεγχο της κατάθεσης από τον έτερο Πρωτοδίκη της σύνθεσης και κυρίως από το έμπειρο μάτι του προέδρου της.

Η επιστροφή στο θεσμό του Εισηγητή Δικαστή είναι αναχρονισμός.

Όταν εισήχθη η διάταξη για την εξέταση των μαρτύρων στο ακροατήριο του πολυμελούς και καταργήθηκε το σύστημα της εξέτασης των μαρτύρων μετά την προδικαστική, επήλθε εξαιρετική αναβάθμιση της αξιοπιστίας της διαδικασίας. Και τούτο διότι πλέον, στα σοβαρότατα ζητήματα που εκδικάζει το δικαστήριο αυτό, οι μάρτυρες εξετάζονται και από τους τρεις Δικαστές της σύνθεσης, μεταξύ των οποίων πάντα συγκαταλέγεται κι ένας πολύπειρος, ο πρόεδρος της. Έτσι αμέσως μετά την συζήτηση είναι ευχερής η διαβούλευση των Δικαστών (μεταδιάσκεψη) και η εκπόνηση κοινής γνώμης για την αλήθεια βασιζόμενη στην προσωπική εμπειρία όλων. Είναι δε αδιαμφισβήτητη πραγματικότητα ότι το νέο καθεστώς είχε απόλυτη επιτυχία στα Δικαστήρια της Θεσσαλονίκης, όπου ποτέ δεν παρατηρήθηκε το φαινόμενο να μην γίνονται όλες οι δίκες του πινακίου εκτός από ελάχιστες εξαιρέσεις. Πρέπει δε να σημειωθεί ότι στη συνείδηση των Δικηγόρων της πόλης μας η διαδικασία θεωρείται υ π ο δ ε ι γ μ α τ ι κ ή κι αυτό αντικατοπτρίζει και την αίσθηση των διαδίκων οι οποίοι δεν φεύγουν με το παράπονο ότι δεν εξετάσθηκε

επαρκώς η υπόθεσή τους. **Με την προτεινόμενη τροποποίηση το άνω πλεονέκτημα θα χαθεί αδικαιολόγητα.**

Είμαστε δε σε θέση να γνωρίζουμε, ότι η νομοθετική μεταβολή προωθείται λόγω της ακατανόητης για τους Δικηγόρους και τους Δικαστές του Πρ/κείου της Θεσσαλονίκης, αδυναμίας του Πολυμελούς Πρωτοδικείου Αθηνών να δικάζει όλες τις υποθέσεις του πινακίου σε μόνιμη βάση. Είναι προφανές ότι το «φάρμακο» για την επίλυση του προβλήματος που έχει δημιουργηθεί στην Αθήνα δεν είναι η αποδυνάμωση του επιτυχημένου θεσμού αλλά η καλλιέργεια της κατάλληλης νοοτροπίας από τους προεδρεύοντες στην Αθήνα, την οποία διαθέτουν αναμφισβήτητα οι υπηρετούντες στη Θεσσαλονίκη συνάδελφοί τους.

Περαιτέρω :

---- α) Το προτεινόμενο σύστημα θα υποχρεώνει τα δύο μέλη της σύνθεσης να πληροφορούνται από τον εισηγητή τις κρίσιμες για την ψήφο τους λεπτομέρειες της εξέτασης του μάρτυρα, οι οποίες δεν είναι δυνατόν να προκύψουν από τα απομαγνητοφωνημένα πρακτικά. [Δεν αποτυπώνονται εκεί η αμηχανία, η δυσκολία στην απάντηση ή οι εκφράσεις του προσώπου, που είναι κρίσιμα στοιχεία για να διαπιστώσει ο Δικαστής αν αυτός που καταθέτει λέγει αλήθεια ή ψέματα]. Κι αυτό καθιστά το Δικαστήριο μονομελές στο κρίσιμο για την απόφαση ζήτημα του ποιόν μάρτυρα θα πιστέψει, μολονότι είναι νόμιμο δικαίωμα των διαδίκων η υπόθεσή τους να εξεταστεί, λόγω της σοβαρότητάς της, από πολυμελή σύνθεση και ν' ακουστούν ο ίδιος και οι μάρτυρές τους απ' όλους τους Δικαστές. **Αν πάντως υπάρξει επιμονή εισαγωγής της διατάξης πρέπει τουλάχιστο να δοθεί στον πρόεδρο της σύνθεσης το δικαίωμα να συμμετέχει μαζί με τον εισηγητή στην εξέταση των μαρτύρων των υποθέσεων του πινακίου κατ' επιλογή του,** με κριτήριο της επιλογής, τη σοβαρότητα και το δυσεπίλυτο .

---- β) Είναι πιθανό η εξέταση από τον εισηγητή να έχει την κατάληξη του παλιού συστήματος της προδικαστικής, όπου αυτός απουσίαζε και την εξέταση την διεξήγαγαν ο γραμματέας και οι Δικηγόροι, δοθέντος και του ότι δεν ξεκαθαρίζεται αν αυτή θα γίνεται με φωνοληψία.

--- γ) Προτείνεται η εισαγωγή του θεσμού της συμπληρωματικής απόδειξης. Αν δεν πείσθηκε το Δικαστήριο από την αρχική παράθεση των αποδεικτικών μέσων διατάσσει συμπληρωματική απόδειξη με απόφασή του στην οποία καταγράφεται το αντικείμενο της απόδειξης. Η λογική του πράγματος είναι εξ' αρχής εσφαλμένη και εισάγει την παλιά προδικαστική από την «πίσω πόρτα». Αυτό που θα συμβεί είναι ότι συχνά οι συνθέσεις θα υποκύπτουν στον «πειρασμό» της έκδοσης απόφασης για συμπληρωματική απόδειξη στις μεγάλες σε όγκο και στις «ζόρικες» υποθέσεις, όχι διότι αυτό πράγματι θα χρειάζεται αλλά στη βάση της αρχής «φύγε κακό από τα μάτια μου» η οποία δεν απουσιάζει από την ελληνική πραγματικότητα και βεβαίως ισχύει και για μάς τους Δικηγόρους όταν βρισκόμαστε σε παρόμοια διλήματα. **Το αποτέλεσμα θα είναι η αδικαιολόγητη και υπερβολική χρονοτρίβηση και θα επανέλθουμε στο προηγούμενο του ισχύοντος καθεστώσ που κανένας Δικηγόρος δεν θέλει να θυμάται.** [Η εισαγωγή της διάταξης θα είχε ουσιαστικό ρόλο μόνον αν η απόφαση για συμπληρωματική απόδειξη έβγαινε αμέσως μετά την 1^η συζήτηση και η διεξαγωγή γινόταν από την αρχική σύνθεση εντός σύντομης προθεσμίας και ακολούθως η ίδια σύνθεση εξέδιδε και την οριστική απόφαση . Κάτι τέτοιο όμως, απ' όσα διακοινώθηκαν στο συνέδριο δεν προβλέπεται και από την πείρα μας γνωρίζουμε ότι ακόμα κι αν προβλεφθεί είναι πολύ δύσκολο να τηρηθεί στην πράξη] .

ΔΙΚΗΓΟΡΙΚΟΣ ΣΥΛΛΟΓΟΣ ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗΣ
